

Pr. Os. num 75. ~~Pr. Os. num 75~~

1727, 10
10

DISPUTATIO IN AVGVRALIS IVRIDICA,
DE
APPANAGIATIS,
IN PRIMIS
IMPERII PRINCIPIBVS,

GERMANIS :

Von Titel- Wapen- Schild- Lehn- Nachfolg- Residenz-
und andern Rechten abgetheilter besonders aber
des Heil. Röm. Reichs Fürsten.

P. 309

Q V A M
IN ANTIQVA RAVRACORVM VNIVERSITATE
P R O L I C E N T I A
S V M M O S H O N O R E S D O C T O R A L E S C A P E S S E N D I
E R V D I T O R V M D I S Q V I S I T I O N I E X H I B E T
D. FEBR. CIO IO CC XXXVII

FRIDERICVS GÜRTLERS,
N I C. F I L.
BASIL. OR. DAV. NAT.

B A S I L E A E,
T Y P I S I O A N N I S H E I N R I C I D E C K E R I,
N V N C R E G. C I O I O C C X X X V.

APPARATUS

LIBRARI

UNIVERSITATIS

LEIPZIG

1771

MDCCCLXXI

LEIPZIG

UNIVERSITATIS

LIBRARI

UNIVERSITATIS

LIBRARI

UNIVERSITATIS

LIBRARI

UNIVERSITATIS

LIBRARI

I. N. D. N. I. C.

DISPUTATIO INAUGURALIS
DE
APPANAGIATIS.

CAPVT I.
DE ETYMOLOGIA, DEFINITIONE
ET ORIGINE APPANAGIATORVM.

Th. I.

TSI IURISCONSULTORVM pluri-
mi Grammaticorum subtilitates
& deductiones negligant, Bald. *in*
l. quoniam 15. C. de Testament. imo etiam rerum
potior sit cura ; tamen nominum priorem esse
habendam rationem verissime dicitur ac svadent

A 2

l. 1.

l. 1. de reb. cred. & l. 7. fin. de suppl. legat. quia non solum à verbis rerum intelligentia dependet ; sed & usitata latinis Auctoribus Jurisconsultisque consuetudo idem velle videtur. arg. *l. 1. de J. & J. l. 1. §. 1. de pactis §. 2. J. de Tut.* insuper Vincent. Placcius , prolixè deducit in libro *de Jurisconsulto perfecto cap. 8. §. 4. seqq.* istam onomatologiam absque grandi incommodo prætermitti , aut insuper haberi non posse.

Th. II. Ante omnia sciendum & prænotandum est : quod quidam velint vocem *Appanage* intuitu primitivæ originis proprie dici de postgenitis Regum Gallix ; unde fit quod derivent hanc vocem ab *Appanare*, quod à velex Panagio panem sive victum , unde possunt vivere , habeant. Vox enim illa *Appanare* ut Schilterus putat est Francicæ originis , & verbum lingvæ provincialis , sive rusticæ , significans panem , i. e. alimenta exhibere , in *Inst. Jur. Publ. Rom. Germ. Lib. II. Tit. IX. Tom. I.* de quo conf. Du Fresne in *Glossar.* sic Latronem *Appanare* prohibetur quis , h. e. sustentare , vid. Eundem in *Gloss. in L. A.*

Th. III. Alii à Deo Pastorum *Pan* deducunt , tradentes , *Appanagium* verum olim constitisse in Jure pascendi sues in Sylva. Richelet. *dictionnaire Franc.*

Franc. sub voce Appanage. Immo Ragueau, juxta Richelet *d. l.* credit, se novam hujus vocis Etymologiam invenisse, & pluribus invehitur contra illos, qui à *pane* aut *Panagio* hanc vocem deducunt, existimatque vocem descendere à vocabulo Germanico. Quam derivationem modo laudatus Richelet. *eodem loco* non commemorat: Sed videtur illa esse, quam Besold. *Nomico polit. t. differ. s. m. 15.* refert, nempe à *banno*, quasi *abbanagium*, *Quindanweisung, Abbannung*: quoniam *Appanagiati* à successione *ausgeschlossen*, und quasi *gebannet* *seynd*. Ast cum in tanta caligine quid certi determinare impossibile sit, nemo vitio verterit, si cum Tiraquel. *tract. de Jur. Primogenit.* ingenue fatear, me de hac voce nil certi invenisse, quod austin in medium proferre. Sane verosimilius est, hanc vocem natales suos & cunabula Gallo-Francis debere & ab his, temporis tractu & usu svadente ad Germanos aliasque Gentes transmigrasse. Accedit, quod scriptores imprimis Gallici in hoc argumento illustrando desudarint, & præ aliarum Gentium scriptoribus excelluerint.

Th. IV. Quandoquidem autem definitio ejusque rei succincto complexu totam ejus essentiam exhibeat; hinc & nos ad faciliorem & clariorem

A 3: orem

orem subsequen-
 re statuimus : Est autem *Appanagium* portio bo-
 norum Primogenituræ subjectorum, cæteris libe-
 ris masculis, quibus succedendi spes est, ad tuen-
 dam interim dignitatem, debita, Spring. *de Ap-
 pan. & Coceej. Prud. Jur. Publ. cap. XXVII. §. 10.*
 Sunt ergo *Appanagiati* Principes vel Comites ju-
 niores Masculi ad tempus ob introductum Jus Pri-
 mogenituræ à successione exclusi, tali *Appanagio*
 interim ad tuendam dignitatem Principalem fru-
 entes utentes. Dixi *ad tempus*, non enim semper
 excluduntur; sed jus eorum solum quiescit *hiss*
auf einen ledigen Anfall. Itidem dixi *Masculi*; Prin-
 cipes Fœminæ non sunt Panagii regulariter capaces,
 nec virili Prosapia extante, nec ea deleta: quia re-
 gulariter spem succedendi in Principatum non ha-
 bent; sed Dote vel alimentis à Primogenito pro lu-
 bitu, dignitati tamen & Patrimonii quantitati con-
 venientibus, contentæ esse debent. Panagia vero il-
 lis dantur in solatium, qui alias secundum Jus Natu-
 ræ succederent. Choppinus *de Dom. Franc. lib. III.*
tit. I. Idem Auctor eodem loco num. 16. exemplum
 sententiæ latæ hac in causa *Ann. 1314. mense No-
 vemb.* nobis exhibet: *Carolus Dei Gratia Franco-
 rum & Navarra Rex &c. Cum Procurator Ducis
 Burgundia pro se & ratione uxoris sue contra Pro-
 cura*

curatorem nostrum proponeret, quod charissimus Dominus & Genitor noster, in Contractu Matrimonii, de Germano nostro Philippo & uxore sua Johanna, eis promiserat, & eorum heredibus ex dicto matrimonio procreandis viginti millia librarum terra, cum honore Comitatus pro quibus postea assignaverat Civitatem Pietarviensem, cum certis pertinentiis cum honore Comitatus. Item quod Germanus noster Rex Ludovicus assignaverat dicto Philippo pro provisione, seu Appanagio suo de bonis, quae fuerunt Matris nostrae sex millia librarum terra in Campania: quod cum Burgundi uxor neptis nostra, tanquam primogenita dicti Philippi succedens eidem in Comitatu & Terra praedictis esset in Possessione & saisina de dictis Comitatu & terra per Consuetudinem Patria notoriam, quamortuus saisit virum, dictum Ducem ratione uxoris suae ad fidem & homagium nostrum reciperemus. Procurator noster proposuit ex aduerso, quod licet Germanus noster Philippus, tempore quo erat Comes Pietarviensis, praemissa possedisset ut Comes; tamen statim quod fuit Rex, desit possidere ut Comes, & quod tanquam Rex de praemissis saisitus decessit, cui nos successimus tanquam Masculus & haeres proximus in dicto Regno & omnibus praemissis & aliis pertinentiis dicti Regni &c.

Ec. Per Arrestum nostre Curie dictum fuit: quod
 predicta requesta dictorum Ducis & ejus uxoris non
 fiet, & quod nos remanebimus in saisina nostra pre-
 dicta, salva super premisis questione Proprietatis.

Th. V. Sed cum notum fit, quod in omni
 doctrinae genere nemo cum fructu versari possit,
 nisi ab omni retro antiquitate prima rerum initia
 repetere studeat: Contra illi, qui neglecta illa dis-
 quisitione, statim ad ulteriora delapsi sunt, nun-
 quam ultra vulgarem modum profecerint: ut er-
 go hunc evitemus scopulum, variorum varias o-
 piniones de origine *Appanagiatorum* referemus.
 Origo sane *Appanagiatorum* non recens videtur
 esse, sed antiquissima; quippe jam in Republica
 Hebraica, licet non sine mysterio, usitata, teste
 Hieronymo ad *Gen. XLIX.* sic enim Abrahamum
 fecisse legimus, cum primogenito solidam hære-
 ditatem, cæteris pecunias daret. Ita quoque Ju-
 dæorum Rex Josaphat, uti scribitur *lib. 2. Paralip.*
XXI. Joramio primogenito Regnum tradidit,
 cæteris filiis quasdam civitates, aurum & argen-
 tum, quo possent honeste vivere, reliquit. Adeo
 ut frustra sint, qui primos Appanagii natales à tem-
 pore Hugonis Capeti (qui multis demum post
 Christum natum seculis floruit) deducere velint,
 uti

uti novissime fecit Kipping. *lib. 2. Method. Jur. Publ. c. 5. num. 20.* conf. *Leiser. de Appan. Tb. IV. apud Fritsch.* Vel à Philippo III. exordium hujus rei perunt. Illi vero non inepte argutari, sed rem propius contingere videntur, qui existimant, (uti *Vitriarius in Instit. Jur. Publ. Rom. Germ. lib. 3. tit. 20. §. 64.* docet; *Origo sine dubio eadem est Appanagii, quæ est Juris Primogeniture; Appanagia cum ipso Jure Primogenituræ instituta esse. Hinc operæ pretium erit, quædam de Jure Primogeniture præmittere.*

Th. VI. Cum Regna & Principatus socium ferre, ut *Seneca* dicit, nequeant; ac quibusdam familiis non parum nocuerit ditionis ac regionum in plures fratres divisio; immo magnum illustribus Domibus malum sit, & non nisi inter Deos minorum Gentium, vel plebejos æquitatis aut pietatis nomine excusatum videris, ut *Monzamb. de statu Imper. Germ. cap. 2. §. 12.* loquitur; Ita & quanta clades in plures easque minutiores sæpe particulas, discerptis Regnorum atque Imperiorum bonis, ipsi publicæ rei inferatur, tum alii passim, tum eleganter ostenderunt Illustres illi rerum politicarum Duum *Viri Didacus Savedra symb. Polit. LXX.* & *Ch. Forstnerus Not. ad Tacit. XV.*

B

Annal.

Annal. c. 2. Hinc Galli quasi proverbialiter dicunt: *Que le Commendement ne se peut partager sans perdre l'estat*, *Conseill. d'estat part. 1. cap. 1.* atque optime à quibusdam præsertim Carolo IV. Imperatore Jus Primogenituræ est introductum. Hinc etiam bene quidam status Imperii An. 1653. in Comitibus, imprimis Saxo-Altenburg. Brandenburg, Brunswic, Hessen & Holstein, petierunt, ut Jus Primogenituræ per totum Imperium introduceretur atque ejus mantenentia Capitulationi Cæsareæ intereretur. Quod tamen per majora suffragia denegatum fuit, ut Schilter. narrat *in Instit. Jur. Publ. Rom. Germ. lib. 3. tit. 1. §. 6. in fin.*

Th. VII. Istud Jus Primogenituræ apud Hebræos erat quædam prærogativa & dignitas, ut natu maximus duplicem portionem hæreditariam acciperet *Dent. XXI. 16. 17.* præterea cæteris esset honoratior, ut qui in festis sacrificia offerebat, sedebatque ad dextram Patris. Ideo Baldus *in l. decernimus in 2. not. de sacros. Eccles.* dicit: *Quod honor consistat in sedendo ante alios digniorque debeat sedere à dextris, & inferior à sinistris.* Habebat etiam Primogenitus vestem quandam peculiarem *Tiraq. de Jur. Primog. præfat. §. 12. 13. & 17.* Ita Lyra putat, Josephi tunicam variegatam *hündge-*
stücker

stickter seidener Hock, quam Pater ejus Jacobus confici curavit, fuisse signum Juris Primogenituræ; quod Jus illi loco Ruben datum erat à Patre. Quum enim loco Rahelis, Laban ei dedisset Leam, animo Jus Primogenituræ ei, qui ex Rahele progigneretur, reservavit: maxime cum Ruben etiam, propter commissum incestum aliaque delicta patrata, illius beneficii sese indignum reddiderit. Hodie vero primogenitus totam hæreditatē, ubi illud Jus est introductum, non saltem duplicem portionem, accipit; reliqui vero debent esse contenti certa quadam portione pecuniæ vel ditionis, ut inde se sustentent & alant. Cachinno videtur digna, determinatio bonorum consuetudine Regionis Primogenitis in Campania ad signatorum: ubi mortuo patre primogenitus ædes paternas & circumferentiam illarum *volatu Caponis*, sibi definit ac vindicat, ita ut in quantum Capo, ex superiori ædium parte emissus, unico actu volare possit, id ejusdem cum ædibus juris sit. Campani hoc appellant: *le vol du chappon*. vid. Dieth. *Addit. ad Besold. thes. pract. sub voce Primogenitus*, & Sprenger. *in axiom. stat. p. 80.*

Th. VIII. Primogenitus autem quisnam sit, vel ex ipsa voce abunde intelligitur: Is nimirum,

rum, qui omnium primus in hanc lucem expositus fuit. *C. Joseph. X. de V. S.* Et quidem totus, non exlerto tantum brachio, aut manu, quem si alter liberorum anteverterit, & matris uterum prius egressus fuerit, is primogenitus censetur, *Hermes fasc. Jur. Publ. c. 18. n. 36.* quod in liberis Thamaris contigit *Gen. XXXVIII. 28. seqq.* Idque etiam locum habet, si mortua matre, scisso ventre, in lucem protractus fuerit. *Besold. lib. 2. de success. Disfert. 4. n. 17.* qualem nascendi sortem habuisse ajunt Ferdinandum Albanum, famosissimum illum Regis Hispaniæ belli Ducem. In Hispania vero is pro primogenito habetur: Wann zwey Zwillinge gebohren werden, so wird der für den ältern gehalten, so am letzten auf die Welt kommt, und nehmen sie ein Exempel von zwey Steinen, deren denjenigen, welcher am letzten aus der Gruben gegraben wird, man dafür hält, daß er eher darinnen gewesen, als derjenige, so am ersten heraus gegraben worden ist. *Teste Zeillero Itiner. Hisp. pag. 69. Adde Dith. Addit. ad Besold. Thes. pract. sub voce Primogenitus.*

Th. IX. An vero Jus Primogenituræ innaturali Jure vel naturali ratione fundatum sit? de eo controversiæ seram reciprocantur, tam Juriscon-

sulti,

sulti, quam Politici, rationibus utrinque plurimis adductis, vix tamen ex genuinis fontibus derivatis. Nobis omnino distingvendum esse videtur, an qui Jus Primogenituræ introducere volunt, *in statu libertatis* vivant; an *in statu Civitatis*, tanquam subditi & privati: *In statu Libertatis* rursus vel Paterfamilix alicujus segregis, vel Proceres in Aristocratia, vel Populus in Democratia, qui de Principatu constituendo laborant. Ille vi Imperii absoluti & naturalis in Personas & bona ex se descendentium Jtis Primogenituræ in familiam suam inducere potest, modo cæteris liberis alimenta pro quantitate Patrimonii convenientia salva maneant: His idem Juris concedendum, quum quilibet Dominus translationi rei suæ vel libertatis in alium legem dicere possit, quam vult; vel illam sibi retinere; hinc etiam fit, quod linealis successio in Feudis nullam iniquitatem redoleat; nec illud quod Fœminæ regulariter ab illorum successione excludantur. Proinde non moramur, quæ negativæ Fautores hic obtendere in contrarium solent argumenta; utpote, quod (1) *qui eadem nascendi sorte gaudent, & eodem succedendi Jure gaudere debeant.* (2) *quod primum, secundum vel ulterius quem nasci, mere fortuitum sit, quod Jus immutare*

non possit. Quippe lubentes hoc omne largimur, nisi Dominus, qui Jus disponendi de bonis suis vel libertate habet, aliud disposuerit: Imo & illud lententiam nostram, si opus esset, mitigare posset, quod secundogeniti c. descendentes non in æviternum à successione Principatus arceantur, sed extincta Primogeniti familia & ipsi admittantur, quum primogenitus & ejus descendentes Usum fructum tantum Principatus habeant, salvo Dominio sive Proprietate, quam imminuere non possunt, ne detrimentum casu eveniente secundogeniti accipiant. Sed & quæ pro affirmativa stabilienda vulgo afferre solent argumenta Doctores, ex sanguia & vapida esse videntur; ceu quod (1) *qui prior tempore, etiam potior Jure sit*: Quippe hoc accipiendum de Jure jam quæsito, non adhuc quærendo, quod voluntate Domini imminui potest. (2) *Quod Primogenitus primum Parentum robur sit*: quod mere casuale est, & quia ad cæteros gignendos non minus generandi vires adhibere debeant, alias æque non nascituros ac primogenitum. (3) *Primogenitum à Parentibus impensius amari solitum.* Quod similiter perpetuum non est; quum omnis ævi Historia nos doceat, sapius ulterius genitos à Parentibus Primo ratione Amoris

ris & in successione Regnorum fuisse prælatos. Adde Schilter. *de success. lin. c. 4. §. 12.* Quod demum concernit eos, *qui in statu Civitatis tanquam subditi & privati vivunt.* Illi cum libera voluntate, quam ante subjectionem habuerunt, postea non polleant, sed Magistratui obnoxia, nihil difficultatis nobis facessunt; Quum hi secundum leges & mores patrios se conformare debeant, adeoque in tantum Dominio rerum suarum uti duntaxat possint, in quantum illud legibus vel moribus patriis non est restrictum: ubi e go Jus Primogenituræ non legibus vel moribus introductum nec hi sine consensu vel expresso vel tacito Magistratus sui illud introducere queunt. Unde cum perspectum esset nihil iniqui Jus Primogenituræ continere, omni fere ævo apud cultiores gentes plerasque introductum perpetuoque usu receptum fuit, ut solus Primogenitus Inperio admoveretur, reliquis omnibus a sede solioque regali submotis, & Justinus *lib. 16. C. 2.* Ptolomæum Ægypti Regem, arguit, quod *contra Jus Gentium* regnum ex filiis natu minimo tradiderit.

Th. X. Denique in fine hujus capituli notandum esse existimo me imprimis agere de Principibus & Comitibus Imperii Appanagiatis, non de aliis.

aliis. Vocabulum enim *Panagii*, *Panagiatorum* etiam protrahitur ad inferiores Gallorum familias. Hinc in Armoricis finibus memorabilis extat successionum lex inter Magnates, *Assisiam Comitis Gaufridi*, nominant; condita An. 1185. qua Barones & Equites tantum bona ad primogenitos transmittere, quasi præcipua, tenentur. Cum autem Primogeniti arbitrio relinqueretur alimentaria juniorum portio; additus nuncupatim junioribus, in eam portionem tertiæ partis bonorum ususfructus, lege lata ab Arcturo I. Duce Armorico. Facit huc etiam Jus Panagii in Flussate familia introducti: ejus vi primogenitus prætendebat sibi Jus esse, pro vetere gentis instituto, *Panagium* præstare junioribus alimentarium, quod *panis & candela consuetudinem* appellabat. De *Andrea Chauvigneo* (cujus Herois nobilissimi incredibilem bello fortitudinem laudibus vehunt Biturigum Annales) legitur: Illum legem scripsisse familiæ, de Panagio natu minoribus dando, circiter An. 1250. Jus istud Panagii postea Regis *Longi* Diplomate comprobatum fuit An. 1317. vid. *Choppin. de dominio Franc. lib. II. Tit. 3. n. 3. in princ. & med. tit. 4. n. 3. & 9.*

CAP,

CAPVT II.

D E

IVRE, DIGNITATE, INSI-
GNIBVS ET TITVLIS APPA-
NAGIATORVM.

Th. I.

Inter Jura Principum *Appanagiatorum* haud po-
stremum est, quod Principes Primogeniti non
possint bona Primogenituræ subjecta alienare; ne
casu eveniente junioribus fratribus succedentibus
damnum inferatur, quippe quibus quæsitum Jus
auferri nequit; hinc integra & indivisa conservari
necesse est. Siquidem Primogenitura fideicom-
misso æquiparatur. Knipschild. *de Fideicom. fam.*
c. 18. n. 4. seqq. fideicommissa autem toti familiæ
relinquuntur, per consequens alienari nequeunt.
Et profecto hujusmodi jura & prohibitiones aliena-
tionum, ut egregie dicit ab Andler Corp. Const. Imp.
pag. 1628. n. 32. hoc exulceratissimo seculo familiis
multum prodesse experientia testatur &c. Ideo me-
lius est, ut bona avita non alienare liceat; sed potius
conserventur, & quasi re vivoiscant, ac bona familiæ
semel quasita seræ posteritati gloriose custodiantur.

C

Th. II.

Th. II. Ita & Princeps Primogenitus hæredibus destitutus in præjudicium fratrum ac agnatorum subinfeudare aliter non potest; quam Vasallus, imo Sub-Vasallus alias, Mauric. *decad. XIII. posit. feud. 7. Rosenthal. Reinkingk. aliique*: adeoque Agnati non tenentur de subinfeudatione Antecessoris; quod confirmat Responsum Jurisconsultorum Wittenbergensium, cum A. 1663. à Germaniæ quodam Principe de variis Juris articulis consulerentur. Consilium est apud Ziegl. *lib. 1. de Jur. Majest. c. IV. n. 28.* Hat Euer Durchlauchtigkeit Herr Bruder, der Durchlauchtigste Herr N. N. auf Euer Durchlauchtigkeit nunmehr verfallten Landschafft unterschiedene Stücke, in gleichen Regalia und Hoheiten an fremden Personen veräußert, und zu Nisser-Lehen verliehen; und es will Euer Durchlauchtigkeit, ob Derselben, als Successori, dergleichen zum Präjuditz geschehen können, Zweifel entstehen, nach mehrerm Inhalt des gnädigst uns zugeschickten Consilii. Wenn gleich sonst einem jeden Lehen-Mann frey stehet, das ihm verliehene Lehen oder ein Theil desselben zu einem Subfeudo oder Nisser-Lehen zu verleihen; Dennoch aber und dieweilen Euer Durchlauchtigkeit Herr Bruder keinen Männlichen

lichen Leibs- Lebens- Erben nach sich verlassend,
 und Euer Durchlauchtigkeit, als nächster Agna-
 tus, vi primæ Investituræ, die Landschafft angetre-
 ten; die Feuda regalia ohne dem nicht wohl zum
 Dffter- Lehen außgethan werden können, so er-
 scheint dannenhero soviel, daß die verliehene
 Subfeuda, durch tödtlichen Hintritt des Subinfeu-
 dantis, erloschen, und Euer Durchlauchtigkeit,
 als Successor, an dieselben nicht gebunden zc.
 Hinc secundum Feudistas Princeps Valallus ne qui-
 dem candelam pro anima ex Feudo per testamen-
 tum relinquere aut alienare potest. Sicuti scribit
 And. de Iternia *ad c. 1. an agnato vel filio 2. F. 45.*
Add. 2. F. 9. Nisi feudum sit hæreditarium, vel
 Infeudatio facta sit de rebus infeudari solitis. Kohl.
de subfeud. c. ult. n. 11. seqq. Et n. 50. seqq. Struv.
observ. Feud. c. 12. n. 8. & ltr. de feud. Imper. c. 22.

Th. III. Principes *Appanagiati* præterea
 gaudent non minus *jure Austregarum*, quam Prin-
 cipes Regentes; quia privilegium hocce non est
 glebæ pretium, sed dignitatis præmium, quod
 personæ statum, non Patrimonii possessionem se-
 quitur. Immediata namque subiectio, etiam si-
 ne territorio consistere potest. Andr. Knich. *in Ve-
 lit. apol. n. 15.* Springsf. *de Appan. c. 11. num. 142.*

Unde Mindanus scribit: Daß die Fürsten und Grafen des Reichs auch das Privilegium der Austräg theilhaftig sind, und wann sie schon von ihren väterlichen Fürstenthümern nicht einen Meyer-Hof besitzen thäten. *de Proc. Cam. l. c. 19. n. 23.* & Myler. ab Ehrenbach. *de Princ. Imp. part. l. c. 20. §. ult.*

Th. IV. Principes *Appanagiati* possunt optimo Jure fere omnia dignitati personali adhaerentia jura, quæ Princeps Primogenitus, prætere. Sin hoc intermittant non bene sibi consulunt. *Quemadmodum enim illum injustum ac crudelem dicamus, qui sanguinem negligit suum, illaudabilem illum, qui bona sua non conservat, nec defendit, cur non abjectissimum habeamus illum, qui honorem, titulos &c. alterum istum sanguinem non calide fovet, & à se vel majoribus suis bene partum, non bene propugnat, uti dicit Lymnæus IV. 9. 34. seqq.* Hinc istud Lactantii dictum hic non quadrat: *Contentione de Dignitate nihil foedius esse, nihil arrogantius, nihil à sapienti ratione remotius.* Ita in Germania usu obtinuit, ut omnes liberi postegeniti eadem arma cum Primogenito usurpare possint. Exceptis Electoribus Imperii Secularibus, qui signis illis & symbolis Imperialibus, armis familiaribus

ribus adjectis, se ab aliis ejusdem originis & gentis Principibus discernere solent. Sic Pomum Imperiale aureum illud ex concessione Caroli V. Imperatoris, cum in Processibus solennibus olim Imperatori præferret Palatinus, Fridericus II. Elector vacuo antea clypeo inservit, imitatus collegas suos, Saxonem & Brandenburgicum, qui officiorum insignia scutis gentilitiis insertarunt, ut loquitur Freher. *de orig. Palat. part. I. c. 15.* Hanc concessionem plenius exponit Hub. Thom. Leodius *l. 13. de Vita Friderici II. Palat. p. 259.* cujus hæc sunt verba: *Ut Imperator de nova dignitate Friderico gratificaretur, potissimum qui non solet libenter aurum argentumve vel quid pretiosi dare, ad illum inquit: Friderice volo, quod non meum est nec habeo, tibi dare: dono mundum, quem insculptum Tu & Posteritas tua Electores in signis vestris deferatis, quemadmodum Vobis antiquo Jure & à prima Electorum institutione solennibus Curie Imperialis festis manu gestare competit.* Hodie Pomum Imperiale gerit Bavarus: Palatinus vero Coronam Imperialem. Et ita sese distinguunt Electores ab reliquis suæ familiæ Principibus. Cæteri vero Principes Imperii Postgeniti eadem insignia cum Primogenito gerunt. Et si, ne inter ipsos gentiles,

qui in plurimas familias interdum sese extendunt, oriatur confusio, mos apud plerosque populos, Gallos imprimis, invaluerit: ut arma paterna Primogenitus solus integra & sine adjectione leu diminutione gestet, Chassan. *Catalog. p. 1. conf. 38. concl. 37. 76. & 56.* Cæteri notam aliquam (*Gallicis brisure*) adjiciunt, qua se ab illis & inter se distingvant. Ita secundum Chassan *d. concl. 76.* secundo loco natus, communiter adjicit *rastrum* seu *lambellas* (*les lambaux*) ut ex insignibus Ducis Aurelianensis fratris Regii apparet: Tertius addit *bordaturam* seu *limbum simplicem*: Quartus *bordaturam* componatam, aut alio modo distinctam per *edenturas*, *crenelaturas*, aut *seminatam besanis*: alii *bandam*, *barram* aut simile quid adjiciunt, quas voces explicantem. vid. Chassan. *d. confid. 38. conclus. 75.* Jean Boisseau *part. 1. c. 7. du Promptuaire Armorial.* Secundogenitis tribuit *lambellas*, seu *rastrum* tribus dentibus distinctum: Tertiis *bordaturam simplicem*: Quartis *grenelatam*, vel *similem*: Quintis *baculum transversum à dextra ad sinistram*: Sextis *bandam*: Septimis *le chef*, seu portionem quandam Summitati veluti assutam, sic aliis alia, quæ apud Gallos crebro occurrunt. Alii secundo loco natis assignant *lunulam*; Tertiis *musculum*

sculum (*une moulette*) *Quartis merulam* :
Quintis annulum : *Sextis lilium* : *Septi-*
mis rosam : *Octavis crucem anchoratam* : *No-*
nis quadrifolium triplum. *Menetrier practic. des*
armoir c. 11. p. 378. sic & Angli, teste *Spelmanno &*
Petrasancta de tesseris genti!. *Secundogenitis ad-*
dunt lunulam : *Tertiis merulam* : vel ut ille vult
penticonum : *Quartis stellulam* vel ut ille, *apodem* :
Quintis anellum : *Sextis lilium*. vid. *Felch. de In-*
sign. eorumque Jure c. 11. n. 10.

Th. V. Illa decora & ornamenta familiae adeo
 Principibus *Appanagiatis* etiam sunt communia, ut
 in eorum praedictum alienari nequeant. *Chas-*
san. Catalog. p. 1. confid. 38. concl. 45. Quia genti-
 litiorum insignium hic usus est: Gentes, Regna,
 Principatus, Civitates, & familias demonstrare, &
 inter se distingvere: Ac hodie familiae & agnatio-
 nes ex armis ac Insignibus, tanquam propriis cui-
 que signis, agnoscuntur *Chassan. Catalog. part. 1.*
confid. 38. concl. 41. & 51. Sicut enim identitas co-
 gnominis inducit praesumptionem agnationis *l. 9.*
C. de liber. caus. (nomina enim reperta sunt ad co-
 gnoscendos homines, *l. ad recognoscendos 10. C. de*
ingen. & manum.) ita & identitas armorum: atque
 adeo eisdem armis utentes ejusdemque quoque
 fami-

familix, contra vero illis distincti, diversæ agnationis esse præsumuntur *arg. l. d. C. Menoch. de præsumpt. 15. n. 48. lib. 6. Et conf. 816. n. 35. seqq. Gædd. conf. Marp. 28. pr. vol. 1.* Hinc quemadmodum stigma militem *l. stigmata 3. C. de Fabric. habitus & Cuculla Monachum l. si iudex 12. de sent. Excom. in 6.* Chlamys militem, purpura Regem, stola Sacerdotem, Toga Advocatum, Bricus rusticum ostendit, *Gl. in l. un. verbo fibulis C. nulli lic. in fren. equestr. Menoch. l. 3. præsumpt. 64. n. 3. Malcard. de probat. concl. 264. n. 6. Et 7. ita insignia agnationem originem & familiam arguunt Chassan. d. Concl. 41. Et 55. VVelenb. conf. 13. n. 72. Menoch. conf. 1261. n. 6. Knipschild. de fideicom. fam. nob. c. 13. n. 19. Et seqq. & Fesch. de Insign. eorumque Jure c. 14. num. 2.*

Th. VI. Sunt, qui dicunt, Principibus *Appanagiatis*, gehören kein Fürstliches Wappen, kein Titel, sie seyn nur Fürstengenossen &c. qui se fundant *in gloss. germ. ad l. 3. Jur. Saxon. Provinc. art. 59. in fin.* sed noverint illi, quod hæcce controversia non ex isto Jure Provinciali multo minus ex Glossa; sed ex Jure Publico totius Imperii, & illius consuetudine sit dirimenda. Nunc vero *in tract. Pac. Osnabrug. An. 1648.* hæcce verba habentur;

tur;

tur: Es ist ein teutscher Gebrauch, und im Reich
 üblich herkommen, daß alle Fürsten, so eines
 Stammes, Geblüts und Tituls seynd, gleiche
 Kleinodien im Schild und Helm führen. Et Bec-
 chius testatur: quod Principes Appanagiati ubique
 in Imperio dicantur Imperii Principes, sie werden
 genennet des H. R. Reichs-Fürsten. In Tract.
 de Pact. Fam. illustr. c. 8. §. 40. & 47. Liberi enim
 Procerum Imperii, etiam utriusque sexus, ratione
 dignitatis & tituli, atque eminentiæ respectu non
 minus Duces, Principes aut Comites sunt, vocan-
 tur & honorantur in allocutione, salutatione & in
 litteris, quam ipse Princeps aut Comes parens.
 Besold. in Conf. annexo tract. de Monarch. fol. 200.
 Sicuti etiam de Jure Civili pater & filius pro una
 eademque persona censentur l. fin. C. de impub. &
 al. substit. filius paterni corporis portio habetur l.
 cum scimus C. de Agric. & Censit. & caro filii cen-
 setur eadem cum carne patris. Marta Neapol.
 part. 4. summa totius success. legal. quest. 2. art. 13. n.
 30. ac patris sui, tanquam activi principii, familiam,
 agnationem, honores & dignitates acquirit & se-
 quitur l. 1. §. qui ex duobus. ff. ad municip. l. 24. ff. de
 statu hom. Tiraq. de nobilit. C. 18. num. 20. & seqq.
 Ita quoque liberi utriusque sexus Principum ac Sta-

D

tuum

tuum Imperii paternorum auspicioꝝ participes
 sunt, ac familiam dignitatemve illustrem à patre
 Principe acquirunt & retinent. Quia Jura sangvi-
 nis & Jura patris naturalis, per quemcunque ho-
 noꝝem, aut dignitatem adeptam non dissolvuntur,
 sed per nativitatem in filios filiasque una cum di-
 gnitate transmittuntur per *l. si furiosi circ. fin. C. de*
nupt. l. 3. C. de Commerc. & Mercat. l. 11. C. de Di-
gnit. Guiliel. Benedict. in Cap. Raynutius part. 2.
vers. mortuo. itaque n. 105. 11. de Test. Nicol. Noa-
lis de Fur. Transmiss. cas. 29. n. 4. Quibus coue-
 nit dictum Hofex cap. 9. *Gloria eorum à partu, ac*
ab utero & conceptu honor illius. Proinde filii & fi-
 lia Principum ac Comitum Imperii non minus
 Principes sunt, & ita nominantur, tam patribus vi-
 ventibus, quam illis defunctis. Hæc enim Qua-
 litas dignitatis tribuitur toti familia: Ut quicun-
 que ex ea nascatur, illa præditus æstimetur, daß alle
 die von dem Stamm geböhren werden, des H.
 R. Reichs-Fürsten und Grafen seynd, sicut inter
 terminis loquitur Betsius *de pact. fam. illustr. C. 8.*
fol. 436. Harprecht. ad S. 3. F. de testam. n. 327. &
seqq. Sie werden genennet Fürsten und Fürstin-
 nen, de quo privilegio cæterorum liberorum Prin-
 cipum Imperii Herm. Vultejus *conf. 35. n. 31. vol. 3.*
 dicit:

dicit : Illos hocce possidere magis ex ipso ortu & natiuitate, ac natalium splendore, quam occasione territorii. Adeo ut liberi, cum patre illustri, idem nomen, dignitatem & titulum gerere possint, cum eandem cum patre habeant originem, ac delatio insignium & armorum etiam ipsorum parentum honor existat. Paternos enim honores filiis invidere non portet. *l. 11. C. de dignitat. l. nullus C. de Decurion. Menoch. conf. 158. n. 43. & late Höpplingk. de Jur. Insign. cap. 7. §. 1. n. 14. 17. & seqq.* Quis ergo negaverit Principes Appanagiatos ejusdem fere esse dignitatis, cujus Princeps Regens, uti diserte dicit Springsfeld *de Appan. c. 11. n. 84.* & respectu spei futuræ successione summo jure, est Fürstliches Wappen und Titul; uti etiam titulum *Dei Gratia von Gottes Gnaden* adhibere posse. *conf. Friedens-Executions-Haupt-Recess. ad Instrum. Pac. VVestph. in princ. adde l. 10. C. de Senator. & Myler. ab Ehrenb. de statu Imp. cap. 22. Tb. 8. & c. 26.*

Th. VII. Supra dixi Principes Appanagiatos in Imperio nominari Imperii Principes des H. R. Reichs-Fürsten. Contra hoc quidam opponunt: quod ad Principem Imperii requiratur possessio bonorum immediatorum, quam si non

D 2

omnes,

omnes, saltem plures Principes *Appanagiati* non habent: qui seducuntur verbis *Recess. Imp. de An. 1054. §. 107.* ibi: und insonderheit der im Reich ohnmittelbayerer Begüterung: sed minus recte; Dum hæc verba non ad ipsam principalem dignitatem, quæ absque illis bonis utique subsistere potest, sed ad Jus suffragii in Imperii Comitibus impetrandum pertineant, sicut ipsa verba manifestissime produnt vid. *Limnæum ad Capit. Ferd. IV. art. 45. n. 11. seqq. p. 819.* & *Itter. de feud. Imp. c. 5. §. 4.* Quod autem Jus suffragii in Imperio non sit de essentia principalis dignitatis, ex omnibus Juris publici scriptoribus evidenter constat. Verum quidem est, quod illud Jus suffragii dignitati principali quid addat: sed minime illius detectus, quidquam detrahat. Audiamus Mylerum ab *Ehrenb. de Principibus Imp. part. I. c. 22. §. 8. Principes ultrageniti in Imperio Rom. Germanico etiamse de Principatu vel nullam, vel minimam partem adepti fuerint, nihilominus Principes Imperii sunt, ac totius Principatus titulum retinent,* ex *Rolenth. de feud. c. 8. concl. 56. l. A.* Immo non ignotum est, olim illis quoque Comitibus titulum quandoque attributum fuisse, qui tamen Comitatu destituerentur, teste *Ulrico Obrecht Prodrum. Alsat. rer. c.*

12. p. 261. & quid pluribus ! certum est Alemanniam habere Comites, qui de Comitatu quoquam non sunt investiti. Locuples nobis est auctoritate testis P. de Andlo *lib. 2. de Imp. Rom. c. 12. pag. 94.* & huc spectantia Myleri ab Ehrenb. verba in *Nomolog. c. 14. n. 4.* referre operæ pretium esse duco ; sic ille : *Quod in Imperio Rom. Germanico Comitatus ac Dynastia reperiantur, quæ allodiali Jure gaudent, extra controversiam esse censeo, inter eos, penes quos notitia Imperii Rom. Germanici ac historiarum Germania existit ; talis est Comitatus Moers, VVertheim, &c. adde Sixtin. de Regal. c. 4. n. 60. seqq. & Reinking. de Reg. Secul. & Eccles. 1. 4. 16. n. 39. Sarovendensen Comitatum origine etiam allodiam fuisse dicitur à Goddæo vol. 4. conf. Marburg. 37. n. 47. dissentiente Matricula Zeilleriana. Oettingen à Besold. in *Thes. pract. lit. R. num. 37. p. mibi 803.* & Renemanno *membr. 2. Juris pr. Rom. Germ. D. 4. th. 7. lit. A.* hic etiam refertur. Imo non solum Comites sine Comitatu, sed & plerosque Marchiones sine Marchionatu, Duces sine Ducatu esse ab Eiben in *Electis Jur. feud. cap. IX. §. 7. & Fel. Malleol. c. 12.* asserunt. Hinc Generosus Dominus à Gemmingen in *Hissert. apud Besold. th. pract. lit. R. n. 37.* hæcce dicit : Darum kan ich dem*

D 3

Cujacio

Cujacio nicht glauben, daß live origo live definitio Nobilitatis primariæ vel inferioris, maxime in diesen Landen, à feudis dependire. Dergestalten wäre manchem Edelmann, auch mir selbst, gar leicht quæstio status zu moviren; denn vor 150. Jahren ist das Stamm-Haus Gemmingen noch allodial gewesen, hernach Speyer, und tandem Württemberg aufgetragen worden. Ergo so müssen Speyer und Württemberg allererst meiner Vorfältern zu Edelleuten gemacht haben, und sie vorhin keine gewesen seyn, ja wir müssen noch nicht Edel seyn, *per text. 2. F. 10. Sc.* valeat ergo Cujacius &c. hæcce ille, & quidem solide; liquidum enim est, Illustres liberos non per Investituram, sed ipsa nativitate in Principum ordinem cooptari. Imo ille qui Patre Principe natus est non magis novo titulo, ad tuendum principale Decus opus habet, quam quivis alius, qui per numerosam Heroum seriem demisso sanguine, nobilis existit: Et investituræ renovatio nil aliud efficit, quam ut jus in territorio quæsitum confirmet. *Iter. de feud. Imp. C. V.*

Th. VIII. Ex quibus deductis sequitur Principes Imperii non habere Jurisdictionem etiam in filios ultragenitos. Nam reginien & sacrata Imperii

perii Rom. Germanici constructio vult, ut Pater Princeps Imperii nullam in filium habeat Jurisdictionem, Myler ab Ehrenb. *Gamol. Princ. c. XXII.* Principes enim aliive Imperii Status illustrem dignitatem, ac præ aliis superioritatem suam, non proprio & absoluto Jure, sed à superiore, nempe ab Imperio & Imperatore, consequuti sunt, ac in pari dignitatis gradu cum liberis suis constituti videntur, uti superius satis ostendi. Quæ illustris qualitas dignitatis toti progeniei Principali attribuitur, sive inhæret, und hauget allen denen an, die von Fürstlichen Stammen geböhren sind. Nicol. Bethius *de Pact. Fam. illustr. c. VIII. fol. 436.* Ideo vere dicere possumus filios Principum Imperii nasci non tam Patri, quam Imperio & Imperatori, propter investituræ tenorem, etiam in *Liberos & Hæredes* conceptum & directum; cum semper sit jus Reipublicæ antiquius, quam Parentum *l. 1. §. & generaliter de Ventr. in poss. lib. 19. §. 15. de Captiv. & Postl.* Hinc eloquentissimus scriptor Dio Prusæensis Chrysofomus Alexandrum tale obsequium Philippo patri, Macedonum Regi, denegantem, ita introducit: Cum Philippus interrogasset illum: an non Ego tuus Rex sum Alexander? respondit: nequaquam obedio enim Tibi

non ut Regi, sed ut Patri. Dio in orat. 2. Ita etiam consentiunt de filiis Principum Imperii Nicol. Bethius dict. cap. 8. Befold. in Cons. apud Haprecht. §. 4. J. de Testam. n. 327. Schütz. in Coll. Jur. Publ. disput. 3. th. 6. lit. C. Berlich. P. I. concl. 8. num. 18. § 19.

Th. IX. Quod si ergo eandem Postgenitum cum patre & Primogenito habeant dignitatem; certum est, Principes *Appanagiatos* iisdem, quæ parens habet & Primogenitus, frui privilegiis. Hinc recte concludo: Principes postgenitos etiam valide sine ullis solennitatibus posse testari. Verum quidem est, quod Sichardus in *l. sancimus C. de donat.* & Klock. *Vol. 3. conf. 102.* ipsis Principibus regentibus hoc denegent. Nihilominus tamen Praxis & alii Juris publici Scriptores contrarium dicunt. Fundamentum posterioris sententiæ consistit in hoc, quod Jus Civile testamentarium semel sit receptum ab Imperio, & secundum id pronuntiare jussa summa Imperii tribunalia inter Status in genere: fundamentum vero prioris est, quod ista receptio sit intelligenda non secundum apices Juris Civilis, & ad instar privatorum, sed cum differentia *vis aſſias* & dignitatis illustris. Ratio enim, quod istæ subtilitates Solennitatum civilium

lium à Principibus & Statibus non requirantur, ex Dignitate Principali & illustrissima Nobilitate superiori, summaque Germanorum fide ac legalitate harum personarum arcessitur. Myler. ab Ehrenbach. *de Princip. & Stat. Imp. part. 1. C. 26. §. 5.* Schilter. *Instit. Jur. Publ. Rom. Germ. lib. I. Tit. 20.* Qua salva intelligi debet Juris Civilis testamentarii receptio, quippe hæc Dignitas & prærogativa sine facto & consensu ipsorum nullo modo minui potest, confer. omnino ab Eyben. *dissert. de Testam. Princip. §. 18. seqq.* Ita Testamentum Caroli Austriaci, Marchionis Burggaviensis, omnibus testibus destitutum, pro valido & legitimo judicatum fuit, also ist Herrn Carlen von Oesterreich, Marggrafen von Burgau, letzter Wille für kräftig gehalten worden, à Facultate Juridica Tübingensi apud Befold. *cons. 150. n. 24.* referente id Myler. ab Ehrenb. *diß. Tract. eod. loc.* Quod privilegium recte ad Principes & Dominos *Appanagiatos* extendit idem Myler. ab Ehrenb. *diß. Tract. part. I. c. XXVI. §. 6.* dum inquit: *Quod privilegium sese extendit quoque ad Principes postgenitos seu Panagarios ac territorio carentes. Privilegia enim, pergit, personalia Principibus ratione dignitatis competentia, Jure sanguinis ad heredes transeunt, non aliter*

E

liter

liter ac ipsa nobilitas transmittitur, conf. Gothofred. *ad leg. 3. C. de Testam.* Et quanquam in faciendo Testamento Principi potius iudicandum sit, ut, ad evitandas lites, Solennitates adhibeat: de facto tamen minus solenniter, si quaestio Juris est non prudentiae, tunc in favorem dignitatis & ultimae voluntatis pronuntiandum esse dicit Schilt. *e. l.* Consulit tamen est, ut observetur clausula illa salutaris ex testamento Friderici Wilhelmi Ducis Sax. An. 1668. *Wosern aber diese unsere Disposition nicht als ein zierl. letzter Wille oder testamentum apud acta vel judiciale mögte gelten und kräftig seyn; sondern iezo oder künfftig einigen Mangel oder Gebrechen haben sollte, dessen wir uns gleichwol nicht versehen, so wollen wir, daß es gelten solle jure publico, militari, privilegio Principum, oder als ein Codicill, donatio mortis causa, oder andere Ubergab so aus freyem Willen geschiehet, oder als ein andere Disposition und Ordnung des letzten Willens, so vom Todes wegen zu Recht beständig ist, seyn kan oder mag.* Schilter. *di. Tract. eod. loco.*

Th. X. In hoc capite apposite quaeritur: an primogenitus filius naturalis excludat à successione Principatus & Juris Primogenituræ, secundo-
geni-

genitum ex uxore legitima, si, ea mortua, pater filium primogenitum, per concubinæ matris concubium legitimet? Equidem potiora esse Jura successione ipsius Secundogeniti legitime antea nati censeo. Quoniam secundogenitus legitime natus prius habuit Jus quæsitum ad obtinendam primogenituram, eive annexa successione jura, quam primogenitus naturalis per *Cap. quamvis X. de rescript. in 6.* Constat enim priorem in ordine legitimo nativitatis potioram esse in Jure primogenituræ Tiraquel. *de Jur. Primog. in prefat.* Quod Jus ipsa nativitate acquisitum & in legitime nato radicatum, ex superveniente causâ ab eo auferri absque injuria nequit *l. fin. de pact.* Molin. *de Jur. Primog. lib. 3. cap. I. n. 7.* Iniquum certe esset, filium legitimum qui simul atque legitimus natus est spem certam & firmam succedendi acquisivit, omnesque alios exclusit, sine culpa, ex subsequenti matrimonio, successione fraudari & privari, sicuti in specie notarunt Tancred. *quest. 9.* Bartol. *Brix. quest. dominic. 55.* Franc. Mar. Pratus *discept. for. Cap. III. n. 17.* Quod eo magis verum est, cum ipse legitimatus filius non vere sit legitimus à die nativitatis, sed à die quo matrimonium contractum fuerit; a quo tempore ex vi Matrimonii ha-

betur tanquam legitimus per quandam retractio-
nem. *cap. tanta X. qui filii sunt legitim.* Hieronym.
Schurff. *conf. 2. n. 6. cent. I.* Retractio autem in
præjudicium legitimi, cui hoc medio tempore jus
quæsitum fuit, minime procedit per *l. bonorum ff.*
rem rat. hab. l. si mulier divertit, Solut. Matrim.
Quoniam alias fictio præferretur veritati, contra
l. filium, quem Pater, ibi: *ne imagine natura veri-*
tas adumbretur, de *liber. & postb.* Natta *conf. 74.*
n. 1. in fin. Besold. de *Elect. & Success. lib. 1. dissert.*
9. n. 10. & late Tiraquell. de *Jur. Primog. quest. 34.*

Th. XI. Denique non extra orbitam dis-
quiritur hic; an Principes Panagiarum teneantur de
pacto, cum Primogenito inito, de non ineundo
Matrimonio ad splendorem familiæ conservan-
dum? quod negatur; quia matrimonia debent
esse liberrimæ voluntatis & ab omni pacto impedi-
tivo libera; juxta præceptum Apostoli: *Nubat*
cui vult in Domino. Ac neminem, ne nubat, cogi
posse Jurisconsulti tradiderunt in *l. quoties 22. de*
condit. & demonstr. Baro Enenckel de *privil. pa-*
rentum & lib. priv. 6. cap. IX. n. 22. Nicol. Bctsius
de *pact. fam. illustr. cap. 8. fol. 392.* Hinc conditio
de non nubendo, veluti contraria liberorum pro-
creationi & utilitati Reipublicæ, à Veteribus peni-
tus

tus rejecta fuit, Marta de *success. leg. part. 4. quest. 18. art. 2. n. 76.* Apud Judæos nemo exemptus fuit à Mose ab oneribus nuptiarum, cum ipse summus Sacerdos propter successionem teneretur uxorem ducere. Rabbini, ex traditione Veterum, insuper dicunt: *Homicidii reum esse, qui liberis non det operam* Rabbi Salom. in *cap. IX. Genes.* Ad hunc sensum Imperator Augustus dicebat: *Cælibes homicidium committere, quia eos non procreant, quos nasci ex iis conveniebat.* Dion. Halycarn. *hist. lib. 56.* Deinde sola Virginitas est, quæ svaderi potest, imperari non potest, res magis voti, quam præcepti secundum *cap. integritas. caus. 22. qu. 1.* Exemplum hujus quæstionis recenset Sebastian. Münst. in *Cosmograph. cap. CCCLXXII.* quod in familia Dn. Landgraviorum Hassiæ contigit. Otho nempe Landgravius quatuor habuit filios, ex quibus natus maximus Archi-Episcopus Magdeburg. creatus fuit. Secundogenitus vero Hermannus diem suum obiit ante Patrem. Cæteri duo fratres Henricus & Ludovicus, cum Principatum suum pro indiviso manere desiderarent, inter sese circa A. 1330. pacti sunt, ut unus tantum regimini præesset, alter vero, quibusdam Præfecturis contentus, perpetuo à Principatu exclusus, &

Matrimonii contrahendi potestate privatus maneret. Et ne cuiquam hac in parte injuria fieret, ulterius inter fratres conventum fuit, ut tota res sorti committeretur, ambo unam virginem ambirent: Welchen nun die Jungfrau (sunt verba Münsteri modo allegati) küssen würde, der sollte Fürste im Lande bleiben, der andere aber soll nicht weiben. Hunc itaque in finem cum elegissent Elisabetham filiam Friderici Marchionis Misniensis, ambo fratres ad eam profecti, electioni se stiterunt. A quacum major natu Henricus alteri prælatus esset, Imperio universi Principatus, & Matrimonio Virginis potitus fuit. Frater vero Ludovicus, tamen si renuntiationi factæ, quoad bona satisfaceret, matrimonio tamen se prohiberi passus non est; sed ducta in matrimonium filia Comitis Spanheimensis filium ex ea suscepit Hermannum, qui deficiente mox progenie Henrici, Principatum Nassiæ obtinuit, ac aliquos post se reliquit filios. Quia tamen conditio, de non contrahendo matrimonio absolute omnibus hominibus impossibilis non est, sed potius difficilis; inde si quidam hoc donum continentiae perpetuum apud se sentiant *arg. 1. ad Cor. VII. 7. & seqq.* vel propter impotentiam naturalem, temperiem sanguinis, aut provectionem

rem ætatem servare possint in primis si juramentum accedat, quin adstricti sint ad tale pactum servandum, tanquam hætenus possibile, nulli dubitamus. In tali enim margine constituti *Appanagiatii* si pacto non starent meram malitiam suam in præjudicium & detrimentum Principatus proderent: Malitiis autem hominum jura non favent, *Nov. 63. C. I. Add. Joh. Gerhard. Theol. de conj. n. 546. & seqq.*

CAPVT III.

DE

EORVM ALIMENTIS.

Th. I.

Quam autem primogenitus Princeps integrum Principatum, ut supra audivimus, cum omnibus pertinentiis pro sua legitima primogeniali consequatur, ex lege naturæ, tanquam hæres ex asse Patris defuncti, qui omnibus liberis legitimam sive alimenta debebat, quoque obligatur, cæteris fratribus ex Principatu aut Comitatu condecens provisionem annuam pro sustentatione legitima constituere; quæ communi nomine vocatur *Appanagium*, Germ. *Eine Fürstliche Absfindung*,

bung, ein Fürstliches Deputat. Althuf. in *Polit. C.*
XIX. n. 83. Gallice in *Appenage.* Tiraq. de *Jur.*
Primog. quest. 21. Ital. *Vita è Milizia.* Marra in
dign. nov. part. 4. Tit. Vita & Milizia. Quo Ap-
 panagio Principes postgeniti debent esse contenti ;
 etsi regulariter secundum Jus Civile liberis legiti-
 ma debeatur : de quo recte Seckendorff. im teut-
 schen Fürsten-Staat, *part. 2. C. III. 1.* bey denen
 teutschen weltlichen Fürstenthüneren und Lan-
 den ist dieser merckliche Unterscheid wohl in acht zu
 nehmen, daß bey vielen, wenn der Landes-Herr
 etliche Söhne und Erben verläßt, dennoch keine
 Theilung vorgehet, sondern die Regierung der
 Länder insgesammt behalten wird, und allezeit
 dem Erstgebohrnen allein zukommt ; dergestalt,
 daß er seinen Brüdern und Dero Nachkommen,
 entweder ein blosses Geld zu jährlichem Unter-
 halt, oder etwas an Aemtern und Herrschaffen,
 zu Nutzen eingiebet.

Th. II. *Appanagium* autem hoc pro modo
 facultatum ac reddituum Principatus decernitur
 Menoch. *conf. 411. num. 8. & 9.* & ita ut dignitatem
 suam sartam tectam tueri, Parentum conditio &
 Status in iis reviviscere queat, ac nominis sui fami-
 liaeque gloria etiam in posteris perennetur. *l. 13. pr.*

de

de Adm. Tut. Rusdorff, in *Vindiciis Palat. c. 5. n. 36.* Nati enim ex familia illustri *magnifice* lunt sustentandi, *ihrem Stand gemäß.* Nam alias illis aut natura sua excedendum est, aut minuenda dignitas; quod tamen miserrimum esset juxta *Vellejum Patercul. hist. lib. 2. c. 68.* Constituitur hoc *Appanagium* variis modis: I. *Lege 2. Feud. 55. §. 1.* II. *Consuetudine.* III. *Pactis familiae juratis.* IV. *Testamento.* *Springfeld, de Appan. c. 5.* V. *Arbitrio boni Viri,* qui tunc secundum *Conscientiam* pro dignitate & necessitate judicabit. Hinc recte variari solet in hac re pro dignitate & spe propinqua succedendi, ut in *pactis Gentil. Palat. de quibus vid. Cocceji Prudent. Jur. Publ. C. XXVII. §. 11.* Tenetur illud *Appanagium* solvere Princeps Primogenitus, qui rerum potitur; ac ejus successores, è bonis quidem non propriis, sed domanialibus, *Taffel-Güther, Springfeld. de Appan. C. VII.* Hic notandum etiam est, quod aliquando etiam in subsidium potest ex collectis subditorum auxilium postulari, ut recte putat *Schilter, in Tract. de Appan. §. Par. §. 17.* Hanc provisionem secundogeniti accipiunt non ut legitimam civilem *Rolenth. de feud. c. VII. conclus. 26.*

F

Sed

Sed ut alimenta, quæ tanquam onus feudale Primogenitus reliquis fratribus præstare tenetur, Vincent. Franch. *decis. 61.* Merlin. *de legit. tr. 2. tit. I. q. 2. n. 13.* quoniam *Appanagium* non Jure successio- nis; sed jure & modo provisionis vel Alimonii constituitur, Cothmann. *conf. 1. num. 168. fol. 5.* & quidem admodum ususfructus omni alienandi potestate exclusa ac semper salvo manente Jure re- versionis & consolidationis cum Domanio, in ca- su, quo frater Panagiarius absque legitima prole mascula decesserit Choppin. *de Doman. Franc. Carol. Tapia decis. 44. n. 7.* Unde bene scribit Bernhard. de la Roche Flavin: *les Enfans Puissez de France ne peuvent quereller ou demander certain legitime ou cotte part, leur estre deüe en la succesion du Roy leur Pere; mais seulement provision par leur vie & entretien à la volonté & arbitrage du Roy Pe- re.* Tr. de *Parlament. lib. 13. c. 24. n. 1.* In Appana- gio vero ipso hoc Jus Primogenituræ locum nul- lum habet; quia assignatur pro debita & decenti sustentatione. D' Argentrè *des Partag. des Nobl. quest. 6.* quæ æqualiter inter filios distribuenda est, ut quisque sua parte separatim fruatur, Surd. *de alim. tit. 4. q. 23. n. 1.* Springsfeld. *de Appan. c. II. 43.* Quod si vero familia illustris in ampliorem nume-

numerum creverit, Primogenitus vel auctu regens, Nepotibus ac omnibus ex familia descendentibus suam provisionem & alimenta assignare tenetur Schrader. *de feud. part. 8. C. 2. n. 45.* aut si unus ex familia in bello capitur, redemptionis pretium solvere obligatus est, Monter. à Cueva *decis. 16. n. 37.* Kirchb. *de feud. ex pact. & provis. C. 1. n. 20. & c. 3.* Galleratius *de renuntiat. centur. I. cas. 50. sub n. X.* Etsi autem Principes *Appanagiati* *Appanagium* pro alimentis accipiant; tamen, etiam si aliunde habeant unde dignitatem Principalem suam tueri ac conservare possunt, jure meritoque *Appanagium* à Primogenito petunt, Springsfeld. *de Appan. c. 13. n. 44.* Barth. Beckmann. *dissert. inaug. de aliment. person. ad success. feud. th. 25.* Quicquid etiam contradicit Tiraquell. *de Jur. Prim. quest. 4. n. 35.*

Th. III. Hodie *Appanagia* plerumque consistunt in pecunia numerata, ac certa annua pensione, da ein gewiß Einkommen von der Rentkammer jährlich an Frucht, Wein und Geld geliefert wird Reusner. *1. decis. 5.* Quandoque etiam in certa portione feudi, in etlichen Renten: Dergestalten, daß der Erstgeborene seinen Brüdern entweder ein blosses Geld, oder etwas an Renten und Herrschaften zu ihrer Unterhaltung

tung zu Nutzen eingiebet. Seckend. teutscher Für-
 sten Staat Part. 2. C. 3. Quas Præfecturas tamen
 tenent non ut Superioritatem in eis exerceant, nisi
 aliter conventum fuerit, sed eo solum titulo, quo
 Viduæ illustres sua Dotalitia ihre **Widdum**. Hinc
 Gallix Rex in concedendo *Appanagio* duo excipere
 & sibi reservare solet: *les Cas Royaux*, & *la souve-
 raineté*, id est, *Lites primæ Regiæ cognitionis*, dein-
 de *supremum Dominatum*. Choppin. de *Doman.
 Franc. lib. 2. tit. 6. n. 1.* Loyseau de *grands seigneurs
 c. 5. n. 67.* Exemplum, quod totus Principatus in
 Appanagium fuerit concessus, habemus in Frideri-
 co I. Borussia Rege, ex Electorali Brandenburgi-
 ca familia, cui, dum Frater Ejus Carolus Æmilius
 adhuc viveret, Principatus Halberstadiensis fuit
 assignatus, loco *Appanagii*. vid. *lex. univers. Hi-
 stor. Geograph. Basil. sub nomine Friderici Regis Bo-
 rusiæ*. Sane cum Principatu etiam superioritas
 territorialis *Appanagiato* potest concedi Springsf.
de Appan. C. XI. n. 115. vel Regalia, quod fere coin-
 cidit; etsi Rumelinus, Rosenthal. & Rhüdingen-
 contradicant, quos solide refutatos vid. apud Rhe-
 tium. Ita quod sæpius Regalia illis concedantur,
 notant Myler. de *Appanol.* Seckend. in *seinem teut-
 schen Fürsten Staat*. Choppin. de *Doman. Franc.*
 l. 3.

l. 3. tit. 19. n. 12. tradit exempla talis Panagii, nempe Caroli Principis Galliae: Ludovicus XI. in Codicillis ita cavit: *Fratri nostro & heredibus masculis descendantibus ex suo corpore, & Masculis Masculorum quam diu extabunt ex legitimo matrimonio, concedimus pro omni Jure Appanagii nostrum Ducatum Normannia, cum omnibus pertinentiis, urbibus, castris, fluviis, portibus, naufragiis & aliis Juribus maritimis, homagiis, Feodis & retro Feodis, Vassallis & subditis, Albanorum bonis & Bastardorum, collationibus, presentationibus, & Patronatibus beneficiorum, Gardiaminorum, Focagiis, Scacario & aliis Juribus & Domaniis dicti Ducatus &c. Mense Octobri A. 1465.* Aliud nobis refert Panagii exemplum idem author lib. 3. tit. 3. n. 2. Augusti, dicit, *Filius Rex legavit Roberto filio Atrebatensium Panagii nomine An. 1225. his verbis: Volumus & ordinamus, quod filius noster natus secundus habeat totam terram Atrebatensem in Feodis & Domaniis, & totam aliam terram, quam ex parte matris nostrae Elisabethae possidemus, salvo Dotalitio sua Matris: Quod si idem, qui Atrebatensium terram tenebit, sine herede decederet, volumus, quod tota Atrebatensis, & alia terra, quam teneret, ad filium nostrum Regni nostri successorem libere & integre redeat.*

Item ordinamus, quod Tertius filius noster habeat totum Comitatum Andegavia & Cenomannia in feodis & Domaniis cum pertinentiis suis. Item quod Quartus filius noster Comitatum Pictavia & totam Alverniam in feodis & Domaniis cum pertinentiis suis habeat. Supra laudatus Rhetius ex Mylero & Lymnæo nobis etiam refert Exemplum Panagii Regalis, in Comitatu Mompelgardensi, qui cum omnibus Regalibus, juribus & prerogativis Ludovico Friderico A. 1617. à Duce VVürtembergensi Johanne Primogenito concessus fuit.

Th. IV. Postquam jam adstruximus de praxi Jurisdictionem territorialem sive Regalia in Appanagium concedi; hac occasione non inepte quæritur: An Princeps tali Appanagio gaudens, in suo territorio Asylum constituere (quod Galli *ordonner Franchise* vocant) ac locum quendam ita immunem reddere possit, ut Homicidæ illuc refugientes à pœna liberentur? affirmativam sententiam amplectimur. Quia tali Principi omnis Jurisdictio ac Regalia delata sunt, hincque recte omnia privilegia omnesque actus exercere potest, quam ipse Regens Heig. 2. q. 22. n. 30. Leibfrid. *de Jur. Asyl. concl. 9.* Myler. ab Ehrenb. *de Jur. Asyl. c. 8. n. 1. & seqq.* Exempla constitutionis Asylo-
rum

rum possunt videri apud eund. *cod. loc. n. 8.* Eodem argumento nempe vigore Juris territorialis, Principibus *Appanagialis* competit Pax Burgensis, vulgo der Burg-Frieden; adeoque wann einer in deren Residentien nur die Hand zum Schlagen auf hebet, geschweigen denn sein propos effective ausführet, so ist der Burg-Frieden gebrochen. vid. Frischium *de Palat. Princ. Imp. c. 12. n. 4.* An autem *Appanagiatus*, cui Jurisdictionem Territoriale & omnia Regalia concessit Primogenitus, in dubio illa cumulative & dependenter acceperit, an privative & abdicative, quaestio suboriri hinc potest? nobis prior sententia potior videtur, eo quod, juxta supra adducta, *Appanagiatus* saltem Ususfructum *Appanagii* habeat; Ususfructuarius autem in praedictum Proprietarii nihil constituere possit, ne proprietates finito Ususfructu deterior reddatur; quum omnino, extincta *Appanagiati* familia, *Appanagium* cum Principatu consolidetur. Quin ergo Primogenitus, si *Appanagiatus* per impotentiam, negligentiam, vel fraudem in usu Regalium verferet, hoc ipsi inhibere imo pessulum prorsus obdere possit, non haesitandum, juxta *jur. vulgat.*

Th. V. Quod si nunc isti Principes habent

ant

ant commodum ; quæritur, an etiã debeant ha-
 bere incommodum ex. gr. an Imperii collectas sol-
 vere teneantur ? quod negatur ob favorem ali-
 mentorum. Principes enim *Appanagiati* accipi-
 unt *Appanagium* loco alimentorum sicut superius
 deductum est, quæ sunt res maxime favorabilis ;
 hinc non præsumitur Principem Primogenitum il-
 los hocce onere aggravare voluisse. Præterea su-
 pra dixi alimenta illis deberi de Jure naturæ. Cum
 autem Jura naturalia fortiora sint accidentalibus.
l. 3. de Test. Tutel. Primogeniti vero jus ad
 exclusionem omnimodam aliorum prout ex libe-
 ro arbitrio, pacto, consuetudine vel Statuto intro-
 ducitur, pure accidentale sit ; inde sequitur Jus fi-
 liorum Postgenitorum hoc respectu fortius esse,
 quam Jus Primogeniti. Imprimis quia filii po-
 sterioribus agunt de damno vitando ; Primogenitus
 autem de lucro captando. Immo tales Principes
 sunt tantum possessores : possessorem autem non,
 sed proprietarium Dominum onus collectarum
 sustinere debere, Juri & æquitati consentaneum
 est ; dum solutio collectarum & rei tributariæ ad-
 scriptio pertineat ad Dominum prædii, suntque
 effectus Domini, sicuti scribit Butrigar. *in l. cum
 notissim. C. de præscript. 30. ann.* Ita & Blumius

Appa-

Appanagiatos ab omni censu immunes esse asserit in *Proc. Cam. tit. 30. §. 13.* Nisi speciali pacto aut moribus aliter cautum sit. Springsf. *de Appan. cap. XI. num. 212. seqq.* latius hancce materiam deducit Myler. ab Ehrenb. *de Stat. Imp. c. 97. n. 17.*

Th. VI. Denique haud incongrue hic ad-
jicimus verba Itteri in *lib. de Feud. Imp. c. 13. princip.*
quod cum Primogenitus saepe succedat, reliquis fra-
tribus exclusis, à consortio Regiminis Imperique;
illi fratres non sint solo patri ejiciendi, omnibusque
 necessariis ad honeste vivendum subsidiis privandi,
in nescio quod ergastulum compingendi non sint;
 prout apud barbaras quasdam gentes observatum
 novimus, ut quos nulla quidem sua culpa, sed solo
 natura ordine post alios jam in lucem editos fratres
 nasci contigerit, aut perpetuo castro, instar carceris,
 mancipati aut in monasterium detrusi saepe fuerint,
 fere ad imitationem Turcarum, apud quos, Busbe-
 quius Epist. l. legat. Turc. p. 40. refert, nil omnino
 miserius est, dicit, Turcicorum Imperatorum filiis,
 è quibus si quis Patri successit, reliquos inevitabilis
 mortis necessitas manet. Ita & apud Abyssinos
 Regii gentiles & fratres agnatique in una quadam
 arce, quam Angam vocant, teste Lipsio, in loco
 pene inaccessa sita, & valido ibi custodiuntur præ-
Gsidio;

sidio, ne turbas aut factiones excitare queant, Alvarez. *in Histor. Æthyop. fol. 103.* Quod facinus Lipsius *lib. II. Mon. & Exempl. Polit. C. 4. mon. 2. §. 13.* approbare, vel improbum non esse dicere audeat. Verba ejus hæc sunt: *In hac tota re tamen fateor, morem Abyssinorum non improbandum videri, aut improbum, qui gentiles omnes agnatosque Regis in una quadam arce educant, remotos à Populo; quia & arx in monte pene inaccessa est, Angam vocant, & valido presidio custoditur.* Non opus erit, ut spero, Lipsum multis refutare, & hic Pseudopoliticam suam arguere, dum quilibet perspicit, hoc esse contra rationem & amorem fraternum. Nam & alio modo aliisque licitis remediis possunt Principes Regentes impedire, ne agnati turbas moveant, aut in partes abeant diversas. Ego tantum me ad verba Car. IV. *in Aur. Bulla cap. XXV. §. 2.* refero: ubi postquam filio Electoris Primogenito soli, una cum Electorali dignitate cæterisque juribus & prærogativis, ipsum quoque Electoratus Principatum adjudicasset; hanc mox legem diserte ei dicit, gravissimaque admonitione conscientiam stimulat, ut *clementem se ac pium erga cæteros suos fratres exhibeat, iisque pro re nata, sui que patrimonii facultatibus alimentariam*
 por-

portionem constituat. Johann. Leunclav. *bispor. Muselm. libr. 4.* nobis tradit hujusmodi humanitatis exemplum & documentum in filiis Turcarum Imper. Osmani. Ille Moriens filios post se reliquit duos, natu majorem Urchanem; alterum Aladinum Bassam. Eriscundæ familiæ paternæ cum Comitibus dictus est dies, fratrem interrogavit Urchanes, quid faciendum de hac hereditate putaret? Respondit Aladinus: constituendum ante omnia Regem in ditione paterna, qui pastoris boni munere fungeretur, incolas Regni benigne regeret ac defenderet &c. quibus auditis natu primus dixit: ERGO TV MI FRATER HOC IN TE SVSCIPE MVNVS.

CAPVT IV.
DE
AFFINIBVS.

Th. I.

Animus mihi est pauca adhuc adjicere de affinis. Affinitatem autem quandam cum *Appanagiatis* nostris habent *Paragiati*. Quare operæ pretium esse duco quædam de his adjungere; maxime cum plerumque magni & generosi

G 2

animi

animi Principes potius *Paragii*, quam *Appanagii* Jure assignationes suas possidere desiderent, ut fatur Nicol. Bethius *c. 8. §. 7. de Pact. fam. illustr.* Paragiati sunt, qui pariter vel pari jure hæreditario succedunt, cum fratribus majoribus, etsi Primogenitus & secundogenitus aliquid præcipui habeant. H. Speelmann. *Glossar. & du Fresne.* Bethius *de Pact. fam. illustr. p. 330.* Adjeci in definitione & *Secundogenitum* quia aliquando hoc jus & ad Secundogenitum extenditur, tamen retento jure, quoad ceteros, Paragii, id est, æqualiter succedendi teste Schiltero *de Appan. & Par. §. 10.* & Bethio *de pact. fam. illustr. c. 8. §. 7.* Paragiati vero turpiter confunduntur, ut etiam merito conqueritur Schilter ubique *in Tr. de Appan. & Par.* cum *Appanagiatis*; etsi differentia magna inter utrosque sit. Paragium enim accipitur Jure legitimæ; *Appanagium* vero Jure Alimonii. Paragiati succedunt tanquam hæredes, etsi inæqualiter; *Appanagiati* vero penitus excluduntur ab hæreditate: & sola alimenta ad dies vitæ illis subministrantur. Qui plures differentias videre cupit specificas, eum remittimus ad Schilteri *Tract. sæpius cit. de Parag. & Appan.* Jure Paragii usus est Rupertus Bavarus in testamento suo, relinquens Primogenito pro præ-

præcipuo Electorale territorium, cæteras terras inter quatuor filios æqualiter partitus. Eodem Jure usus Joh. Georg. I. in suo Testamento qui præter Circulum Electoralem reliquum territorium in quatuor partes divisit, idque honorabili institutionis titulo. vid. Schilt. *d. Tr. §. 9.* Alia exempla, brevitati studens, prætereo.

Th. II. Ita & singularis divisio est in *additam*. Schilteri *ad dissert. de Par. & Appan.* verba hæc sunt: Noch eine sonderbare Art einer Landstheilung kan seyn, welche in Praxi sich gefunden, auch noch findet, daß ein Land, wenn es zumal groß und von Alters her zu einer alleinigen Regierung aus Schuldigkeit nicht gewidmet ist, in ungleiche Theile gesezet, und dem Ältesten das Meiste, den andern hinwieder unterschiedliche Portiones anderweit zugetheilet werden, entweder aus Testament eines Regenten und Stamm-Herrn, oder aus willkührlicher Vergleichung der Interessenten, und ist mit denen Regalien und Hochheiten hierbey auf zweyerley Weise verfahren worden, entweder und einmal, daß ein jeder in dem Seinigen, obgleich größern oder geringern Antheil, für sich allein als Lands-Fürst, regieret, und mit denen andern weiters nichts zu thun

thum gehabt, es wäre denn etwa in etlichen, nach Gelegenheit der Landen, untheilbahren Stücken, als da sind Sessiones auf Reichs-Tagen, Hof- und Appellations-Gerichte, Consistoria, Univerſitäten, Bergwerke, Landschafft-Sachen, in welchen man oft eine Gesamtschafft behalten; oder zum andern, daß die Jüngere alzumal dem Aeltern, als Capiti familiae, auch in ihren zugeheilten Landen etliche Stücke einräumen, als zum Exempel: Die Kriegs- und Friedens-Sachen, auch Session und Vertretung auf den Reichs-Tagen und dergleichen ꝛc. In beyderley Fällen nennen sich gleichwol, mit allerseits Belieben, dergleichen vertheilten Fürsten, weniger nicht Landes-Fürsten, und exerciren, auſſer den Reservaten, alle andere Lands-Fürstliche Jura.

Th. III. Thomas Walsingham Anglus in *Historia Neustriae*, quam usque ad A. 1417. scripsit, refert consuetudinem Gentibus septentrionalibus usitatam, verbis: *Mos olim fuit in Dacia, cum repleta esset terra hominibus, ut sancita lege, per Reges illius Terra cogrentur juniores de propriis sedibus emigrare. Nam Pater adultos filios cunctos à se pellebat prater unum, quem heredem sui Juris relinquebat.* Ita & Lambertus Schaffnaburg. quem citat

citat Schilt. de Appan. & Par. §. 14. A. 1071. hæcce
 tradit : In Comitatu (Flandriæ) Balduini ejusque
 familia id multis jam sæculis servabatur, quasi san-
 citum lege perpetua, ut unus filiorum, qui patri potis-
 simum placuisset, nomen patris acciperet, & totius
 Flandriæ Principatum solus hæreditaria successione
 obtineret ; ceteri vero fratres aut huic subditi di-
 lotoque obtemperantes in gloriam vitam ducerent,
 aut peregre profecti, magis propriis rebus gestis flo-
 rere contenderent. Igitur Balduinus Senior quum
 duos genuisset filios, Balduinum & Robertum ; Bal-
 duinum omnium que habebat hæredem instituit. Ro-
 berto, ubi primum ætas faciendis stipendiis matura
 visa est, nares paravit, aurum, argentum & cæ-
 teras longinquæ profectiois impensas affatim præ-
 buit, jusfitque ut ad gentes exteras iret, & si Vir es-
 set (bonum consilium!) propria sibi virtute re-
 gnum divitiasque pararet &c. Cum ille Galliciam
 petiit, animo illam sibi subdere, infeliciter res gesfit.
 Tandem, ut pergit Lambertus, post tot discrimina
 rerum ex Oriente redux Frisia Dominus factus fuit :
 à qua ipsa etiam Balduinus Frater (horresco refe-
 rens) ipsum manu militari deturbare conatus. Cui
 adventanti Robertus per legatos ita fatus fuit inter
 alia : Misereretur potius peregrinationis, laborum
 & cala-

*Et calamitatum in quibus totam suam aetatem detri-
visset; gauderet ipse beatus sorte sua, quod totam
communis Patris hereditatem, quam jure gentium
secum dividere debuisset, solus sine consorte obtine-
ret: se patriis finibus extorrem paterna hereditate
destitutum &c. Sed frater Balduinus nihil his mo-
tus, poenam luit in conflictu interfectus. Unde ejus
frater Principatum accepit.*

Sed manum de tabula. Quo minus digni-
tati & amplitudini argumenti obsecundare potue-
rimus, nos impedivit juvenilis aetas, & urgens hinc
discensus, & subsidiorum librariorum penu-
ria. Interim DEO Triuni sit Laus
& Gloria!

F I N I S.

COROL-

COROLLARIA.

I.

Studium Juris Publici non minus utile ac jucundum est; hinc admiror, tamdiu à Germanis nostris neglectum, & quasi pro derelicto habitum fuisse.

II.

Differentia specifica inter Jus publicum & politicam est: quod illud cujusque Politix proprias leges consideret: Hæc vero generales leges, cujuscunque Politix singularis constituendæ, tradit.

III.

In Gallia, qui titulum *Dei Gratia*, excepto Rege, adhibet, in Crimen læsæ Majestatis incidit.

IV.

Vidua Noaria, si claustra intret, Dotalitium non amittit. Etiamli Canonistæ dicunt: *Sie seynd der Welt abgestorben.*

V.

Improba est Doctrina Authoris Anonymi *Politici scelerati Cap. V. Ne tam veri tenax sis, ut non fingere tanquam aranea artificiosissime, quod ad tuam faciat utilitatem, mature discas.*

H

VI. Non

VI.

Non minus impium est, quod dicit sceleratus, scelerati Politici author *c. X.*

*Qui fidus nullis, affabilis omnibus, omnes
Decipit, hunc primo suscipit Aula loco.*

VII.

Originem feudorum Germanis adscribo.

VIII.

Feudum emptitium est improprium contra Stryckium *in Exam. Jur. Feud. C. 4. q. mibi 14.* De consuetudine receptum est, ut Vasallus propriis sumptibus Domino seruiat, contra Eundem *c. 18. q. mibi 26. in fin.* Testamentum Vasalli non valet, si eum instituat, qui alias successurus erat. Itidem contra Eundem *c. 14. q. mibi 8.*

IX.

Ridicula ac inepta fuit Vasalli cujusdam obligatio, quam ex Cambdeno memorat Lynnaeus *tom. 1. addit. lib. 4. p. 601.* qua Vasallus, in die natali Domini, coram Domino, saltare, buccas cum sonitu inflare, & ventris S. V. crepitum edere tenebatur.

X.

Si haeres instituat^r fiduciarius, qui testamentifactionem passivam non habet, ex. gr. ob crimen
lese

læſæ Majeltatis commiſſum, quæritur: An fidei-
commiſſum valeat nec ne? Reſp. affirmando.

XI.

Juramentum in alterius animam merito ap-
probatur.

XII.

Dominus poteſt eſſe malæ fidei poſſeſſor.

XIII.

Nego, quod quidam Theologi (inter quos
Breithaupt contra Thomæſii *Diſput. de Concubin.*
ſ. 6. refertur) & Juriconſulti docent: Concubi-
natum vel ante vel poſt tempora Moſis, *propter*
cordium duritiem fuiſſe licitum.

XIV.

Patrem vel Præceptorem non contemnit ille;
qui modeſte ab eorum opinionibus recedit.

SOLI DEO GLORIA.

* 170 *

lata. Mactandis committuntur. An. Ad. 1700.
comitum vltimorum. An. Ad. 1700.

XII
Iustitiam in aeternum iudicium an-
probant.

XIII
Dominus potest esse vltima. Ad. 1700.

XIV
Ite. quod quidam. Ad. 1700.
Ere. quod quidam. Ad. 1700.
de. vltimorum. Ad. 1700.
nam vel ante vel post tempore. Ad. 1700.
cordum. Ad. 1700.

XV
Patet vel. Ad. 1700.
qui modestas. Ad. 1700.

SOLI DEO GLORIA

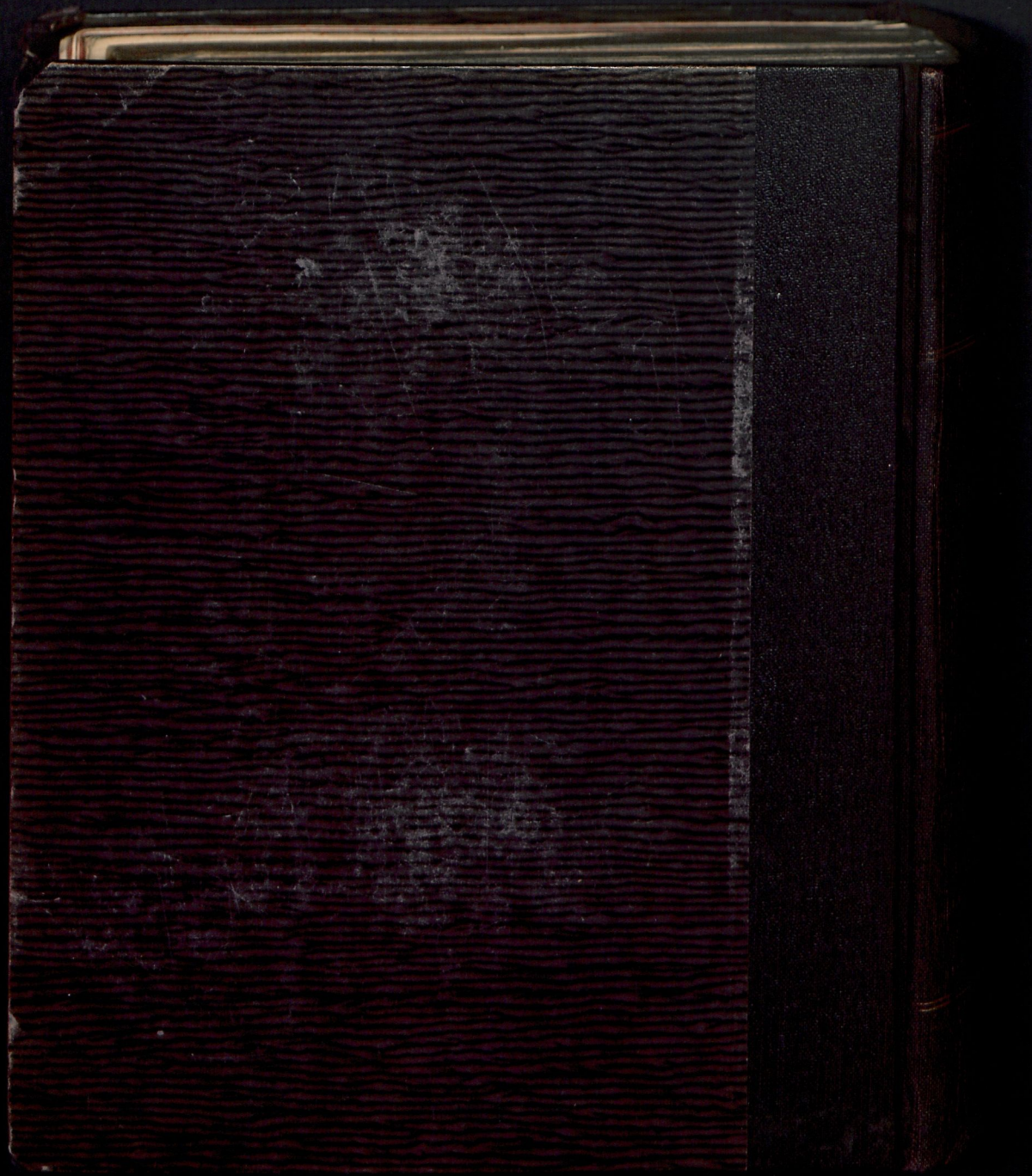
ULB Halle
001 966 979

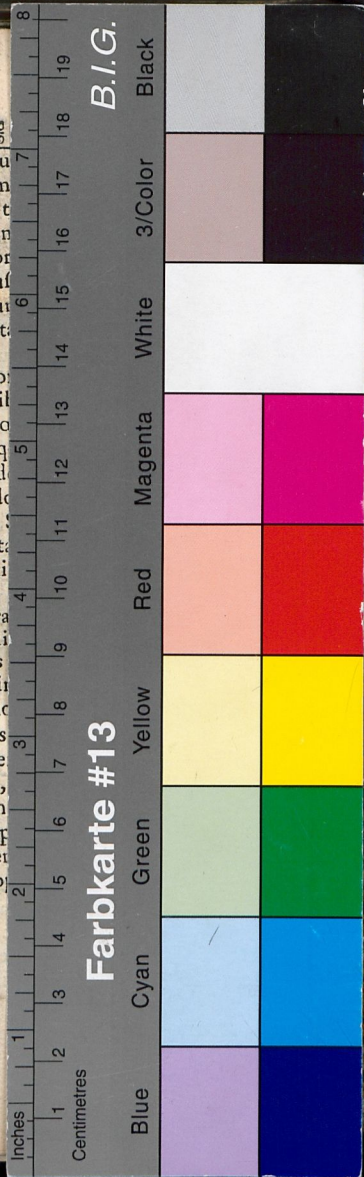
3

sb

Pr. 65. num. 75. 1727, 19

DISPUTATIO INAUGURALIS IURIDICA,
DE
APPANAGIATIS,
IN PRIMIS
IMPERII PRINCIPIBUS,

GERMANIS :

p. 309
Von Titel = Wapen = Schild = Lehn = Nachfolg = Residenz =
und andern Rechten abgetheilte besonders aber
des Heil. Röm. Reichs Fürsten.

Q V A M

IN ANTIQVA RAVRACORVM VNIVERSITATE

PRO LICENTIA

SVMOS HONORES DOCTORALES CAPESENDE

ERVDITORVM DISQVISITIONI EXHIBET

D. FEBR. CID IO CCXXVII

FRIDERICVS GÜRTLERS,

N. I. C. F. I. L.

BASIL. OR. DAV. NAT.

BASILEAE,
TYPIS IOANNIS HEINRICI DECKERI,
NUNC REG. CID IO CC XXXV.

